

[Dupont.]

første færd været knyttet en specialeopgave, der i omfang og struktur svarer til f. eks. den specialeopgave, der er knyttet til dansk embedseksamen eller til cand. philol.-eksamen i Norge. . . .

3) Det er endvidere i uoverensstemmelse med sandheden, når det påstås, at „hverken ældre eller yngre sprogtrin i de andre nordiske sprog“ er en del af cand. mag.-eksamen. I tillæg til islandsk stilles der tværtimod krav både i gammelnorsk og enten gammelsvensk eller gammel-dansk (valgfrit); desuden både i gotisk og enten gammeltysk eller gammelengelsk (valgfrit). . . .

4) Det er ikke i overensstemmelse med sandheden, når det siges, at cand. mag.-eksamen „ikke giver ret til indlevering af disputats“. Af de 6 her henhørende doktorander fra de sidste 10 år har 2 haft magisterkonferens, 2 cand. mag.-eksamen og 2 en anden eksamen. . . .“

Endelig siges det — og det skal være det sidste, jeg citerer fra denne skrivelse:

„6) Det vil fremgå af ovenstående, at når det i bilaget hævdes, at cand. mag.-eksamen fra Háskóli Islands nærmest svarer „til forprøven i dansk ved danske universiteter“, så har den danske rigsdag dermed fået yderst vildledende oplysninger.“

Ja, dette er blot et enkelt uddrag af de misforståelser og mistolkninger og usaglige argumenter, der er fremført. Fra den såkaldte håndskriftskomité kan, som det er fremgået tidligere, fremføres endnu flere. Det er imidlertid opsigtsvækkende, at der er givet anledning til, at en islandsk professor kan udtale, at der er tale om, at det danske folketing har modtaget „yderst vildledende oplysninger.“

Det burde give det ærede medlem hr. Poul Møller anledning til at tage sin fremgangsmåde op til revision. Et krav om folkeafstemning harmonerer jo heller ikke med, hvad det ærede medlem udtalte til Kristeligt Dagblad den 30. september 1964, da rege-

ringen havde bebudet genfremsættelsen af lovforslaget; med formandens tilladelse vil jeg komme med et citat:

„Hvis der denne gang i folketinget bliver flertal for håndskrifternes udlevering og der — som bebudet — er tale om uændret lovforslag, må man affinde sig hermed. Der er så i hvert fald ikke mulighed for yderligere udskydelse af afgørelsen. De statsretlige muligheder er opbrugt. De civilretlige skal jeg ikke udtale mig om.“

Dette citat viser klart, at det ærede medlem har ændret standpunkt.

Det er nu på tide, at folketinget sætter tingene på plads. Det hele drejer sig om for udleveringsmodstanderne at forhale afgørelsen og så yderligere splid til skade for det politiske klima ikke bare i Danmark, men, hvad der er endnu værre, i Norden og i et godt forhold til Island. Der trænges til, at videnskabsmændene i Det arnamagnæanske Institut falder til ro i en forskning, der uanset udleveringen kan foregå uhindret på grundlag af affotograferingen og gennem det samarbejde, der fortsat må bestå mellem det danske og det islandske universitet. Det flertal, der kan skabes i folketinget for udleveringen, har ved sin holdning og ved hele sin tværpolitiske karakter vist, at der i Danmark er en vilje til samarbejde med Norden og specielt med Island, hvem vi af ganske hjerte under denne gave, ikke mindst da den rettelig hører hjemme dér. Denne nordiske og dansk-islandske ånd burde man fra konservativ side være med i. Det er altid let at pukke på sin ejendomsret til det ene eller det andet; i dette tilfælde bør man også se på det forhold, at håndskrifterne er skrevet af og for islændingene, der nu som før har en stærk veneration for den gamle nordiske kultur.

Den ånd bør også ungdommen forstå. Når det sikres, at forskningen kan løbe videre, når det sikres, at der skabes yderligere sammenhold og samarbejde i Norden og med det islandske folk, ja, da bør man